

EGY RÉGI MAGYAR MŰVÉSZET: A TAJTÉKPIPAMETSZÉS

Mostanában már leáldozott a tajtékpipák divatja, de a mai dohányos ember aligha tudja elképzelni, hogy mit jelentett valamikor a pipa. A „szivarkát” uriemberhez méltatlannak itélték, a szivar pedig még nem volt olyan népszerű, hogy felvehette volna a versenyt a kényelmesebb, olcsóbb pipával.

Valóságos művészet lett a tajtékpipametszés, sőt: speciálisan „osztrák - magyar” művészet. Mert a tajtékpipa abban a formájában, ahogy ma ismerjük, magyar találmány.

Már Kupeczky egyik képén is szerepel egy pipázó török, de természetesen ez a dohányzószerszám még meg sem közelíti a későbbi művészies darabokat. A pipafaragás legrégebbi nyomai Óbudára vezetnek vissza. Egy *Schuster* és egy *Róth* nevű pipametszőről tud a krónika, akiktől a pesti és bécsi urak igen sok pipát rendeltek. De ezek a pipák még fehérek voltak, nem lehetett barnára szivni. Altitól véletlenül jött rá egy pipametsző, hogy a viaszozott pipa a szivástól megbarnul.

A magyar pipametszés aranykora a múlt század közepére és végére esik. Kiváló kispasztikusok foglalkoztak pipametszéssel, akadt közöttük nem egy, amelynek igen nagy művészi becsé van. A magyar urak igen sokat áldoztak legkedvesebb szenvedé-

*Diszes faragásu tajtékpipák. Valóságos kispasztikai remek-
ek ezek a pipák.*

lyükre és ahol pénz van, ott minden virul...

Ma Budapesten több értékes pipagyűjtemény van, amelyek valóságos muzeumai a tajtékpipa multjának. A legnagyobb gyűjtemény *Bárczy István* volt főpolgármesteré.

(Foto: Demjén József.)